

[Arne Larsen.]

omarbejde bygningsreglementets brandsikringsbestemmelser, således at de kom til at dække alle bygningsarter. Vi kunne så have sparet dette lovforslag. I øvrigt mener jeg, at alle bestemmelser angående brandsikring af bygninger bør være samlede ét bestemt sted under én bestemt lovgivning og under én og samme ministers ressort, f. eks. boligministerens.

Nærmere regler for indretning af sikringsrum i nybygninger, det være sig boliger, erhvervs- eller institutionsbyggeri, har man endnu ikke fået udarbejdet. En betænkning er på vej, og den må selvfølgelig afventes, men vi håber, udvalget snarest kommer til et resultat.

Med disse få bemærkninger skal jeg tilsige mit partis støtte til dette lovforslag.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Jeg vil gerne takke samtlige ordførere for den tilslutning, lovforslaget har fået. Jeg har ingen bemærkninger til ordførerne ud over at svare dem, der har rejst spørgsmålet, om man samtidig hermed kunne have gennemført en videre lovgivning på området. Det fremgår af min fremsættelse, at det udvalg, der arbejder med spørgsmålet om sikringsrum, endnu ikke er færdigt. Når jeg først fremsætter lovforslaget på indeværende tidspunkt, er begrundelsen, at jeg havde håbet, at udvalget kunne være blevet færdigt, således at man kunne have nøjedes med det ene forslag. Det har altså ikke været tilfældet, men jeg har drøftet spørgsmålet med formanden for udvalget vedrørende sikringsrum og har fået at vide, at det vil fremkomme med en indstilling i løbet af nogle måneder, således at lovforslag vedrørende sikringsrummene kan fremsættes i næste folketingssamling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om sundhedsplejerskeordninger.

(Lovforslaget (nr. 122) findes i tillæg A. sp. 2559, fremsættelsen i tidenden sp. 3492).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Karen Dahlerup Andersen: Da mit partis ordfører, fru Lis Groes, er forhindret i at være til stede, skal jeg redegøre for vor stilling til det fremsatte lovforslag.

Det, vi skal tage stilling til, er, om en revision af lov om sundhedsplejerskeordninger skal udsættes endnu en gang. Loven skulle have været ændret i folketingsåret 1967-68, men man enedes da om at udskyde revisionen af loven til 1970-71.

Allerede ved drøftelserne i folketinget ved førstebehandlingen i 1967 udtrykte fru Lis Groes bekymring over, at man ville udsætte sagen endnu i 3 år. Vi er glade for, at der alligevel er nået noget i den tid, der er gået. Vi er glade, både for, at vi har fået skolen, og for den betænkning, der nu foreligger om sundhedsplejerskeinstitutionen. Vi finder det ikke rimeligt at udsætte lovgivningen på området helt til 1973-74. Der er i betænkningen om sundhedsplejerskeordningen så mange fremsynede tanker, at man bør lovgive om dem nu.

Det, ministeren angiver som grund for ønsket om endnu en udsættelse, er vel mest af alt personalesituationen. Den grund er brugt før, og det skaffer os ikke mere personale. I bemærkningerne siger ministeren også, at tilgang og afgang i sundhedsplejerskernes rækker går lige op. Man regner med 45 i tilgang og 45 i afgang, og hermed er det altså konstateret, at vi ikke kommer ud af stedet. Men det hjælper ikke på den misere at vente yderligere i 3 år og så håbe, at situationen bedrer sig. Vi ved, der er personalemangel, vi ved, at personalemangelen inden for området er stor, og det må vi erkende. Men netop spørgsmålet om den bedste dækning for børnene med det personale, vi har, er jo medtaget i betænkningen, hvor man i høj grad peger på behovskriteriet. Og hvis man ikke kan skaffe personale til området ad de traditionelle kanaler, ja, så bliver man nok nødt til at forsøge på at tænke lidt ultraditionelt. Vi kan i hvert tilfælde ikke blive

[Karen Dahlerup Andersen.]

ved at se roligt på, at store områder i dette land er uden sundhedsplejersker, når vi ved, hvor stor betydning ordningen har for børnenes start.

I begyndelsen af 1960'erne indledte rigshospitalet en såkaldt mor-og-barn-undersøgelse, og i løbet af 6-8 år fulgte man 9.184 børn født på dette hospital. Målet var at finde ud af, hvilke farer der truer mor og barn, dødeligheden pr. barn af ugifte mødre set i forhold til dødeligheden pr. barn født af andre. De tal, jeg har hørt, er rystende; dødeligheden for nyfødte var gennemsnitlig på 28 promille, men for de dårligst stillede mødre, f. eks. husassistenter, var dødeligheden 43 promille. Landarbejderbørn havde en dødelighed på 35 promille, medens bedre stillede børn kun havde en dødelighed på 22 promille. 6.500 børn eller 8 pct. af de børn, der blev født i det tidsrum, blev født uden for ægteskab, og for dem var dødeligheden dobbelt så stor som normalt, og det gælder både for dødeligheden i første uge og for dødeligheden i første leveår.

Der er altså god grund til at tage fat på en forbedret lovgivning på området for at sikre de små børn, og betænkningen peger netop på en behovspræget service, sådan at alle børn tilses i den første tid, medens tilbuddet derefter koncentrerer om risikobørnene.

Det kan næppe heller være rimeligt at stoppe alle initiativer med årsag i kommunestrukturen. Det kan ikke være meningen, at børn ikke er ligestillede her i landet, uanset hvor forældrene bor, at chancerne for at overleve skal være egnsbestemte eller afhængige af, om moderen er gift eller ej. Når man ser på, hvordan vi er dækket ind med sundhedsplejerskeordninger i dag, så er det jo sådan, at ordningen findes i de rige kommuner, hvor behovet er mindst, medens der i de fattige kommuner, hvor behovet er størst, ingen sundhedsplejerskeordning findes. 31 kommuner er kun delvis dækket, og 39 kommuner er uden sundhedsplejerskeordning.

På den baggrund finder vi det ikke rimeligt at udsætte revisionen, men vi giver meget gerne tilsagn om et positivt arbejde i et udvalg om spørgsmålet.

Vi har betænkningen at støtte os til, og der er jo områder af landet, hvor man har

nogle udmærkede resultater på baggrund af forsøgsordninger. Jeg tænker her på Ringkøbing amt, hvor man har kørt sit „risikobørn“-program, og hvor man i 1962-63 har startet en registrering af alle børn født på hospital i Herning. På den måde har man fået et vældigt overblik over, hvilke børn der har hjælp behov, man har fået skaffet sig en hurtig måde at registrere børnene på, man har ved hjælp af ganske få sundhedsplejersker i amtet haft mulighed for at tage sig af de udsatte børn, og man har ansat nye sundhedsplejersker udelukkende til de børn, der havde behov for det. Vi mener altså ikke at kunne vente med en revision, som ministeren beder om det.

Clara Munck: I 1967 var jeg ordfører ved behandlingen af et lovforslag, der meget mindede om dette, det var blot fremsat af en socialdemokratisk indenrigsminister. Det omfattede to linjer, som lovforslaget gør nu, og det anmodede folketinget om at udskyde revisionen af lov om sundhedsplejerskeordninger. Dengang sagde vi ja til en udskydelse, fordi vi måtte skønne, at det var rimeligt. Det vil vi også gøre i dag i den konservative folketingsgruppe.

Man må ikke glemme, at når man oprindeligt bad om at få indført en bestemmelse om revision af loven, var det med henblik på de obligatoriske ordninger, og vi måtte også i 1967 under udvalgsarbejdet indrømme, at vi kunne selvfølgelig godt i folketinget vedtage, at nu skal man have sundhedsplejerskeordninger, men når vi ikke har personalet til det, kan det ikke gennemføres i praksis. Når vi ikke kan tage så fast på spørgsmålet, kan vi i hvert fald glæde os over, at vi år for år har en langt større dækning for nyfødte børn med hensyn til den sundhedsmæssige pleje, end vi har kendt tidligere. Der er det lyspunkt, at vi nu har fordoblet uddannelseskapaaciteten. Da vi behandlede lovforslaget i 1967, havde jeg betydelig tidligere stillet et spørgsmål til den socialdemokratiske indenrigsminister om at få oprettet en uddannelsesskole i København. Det var man meget lidt imødekommende over for, men i 1967 fik vi at vide af samme indenrigsminister, at nu arbejdede man med planerne. Jeg vil gerne understrege, at det er i denne regerings tid, de er blevet ført ud i livet. At man altså

[Clara Munck.]

først er kommet i gang i 1970, må vi bebrejde tidligere planlæggere.

Da vi imidlertid må skønne, at vi stadig ikke har tilstrækkeligt med sundhedsplejersker, mener vi det rimeligt at udskyde revisionen — ikke kun af den årsag, men navnlig fordi indenrigsministeren har givet os et vældigt godt materiale, der belyser, hvilken udvikling man gerne vil komme ind i. Vi ved, der foreligger en betænkning; man skal ikke ligefrem beundre, selvfølgelig, at sundhedsstyrelsen har brugt 2-3 år også her, men nu har vi i hvert fald materiale, som vi kan arbejde med. Jeg synes, indenrigsministeren har ret i at sige, at uanset dette gode materiale er der andre områder, hele hjemmesygeplejerskeområdet og jordermoderområdet, vi også må have arbejdet med. Endelig synes jeg, indenrigsministeren med rette peger på, at når vi er kommet ind i kommunalreformens tid, og når vi på socialreformens område har taget beslutning om det enstrengede system, så skal man ikke foretage så store ændringer i dag; de skal i hvert fald afvente, at man kan forhandle det ikke blot med de nye sundheds- og socialorganer, vi får ude omkring, men også med de implicerede parter og selvfølgelig først og fremmest med de administrative enheder, hvor ordningerne gerne skulle kunne gennemføres på god vis.

Jeg er enig med fru Karen Dahlerup Andersen i, at vi godt kan have glæde af det materiale, vi har fået. Vi behøver ikke at have en ny lov for at ændre i sundhedsplejerskernes indsats. Jeg vil da mene, at vi allerede nu administrativt — det sorterer jo under amtslæggen — kunne sige, at vi vil have undersøgt, om vi ikke med det mindre fødselstal, der eksisterer i dag, kan begynde at besøge de gravide kvinder, altså før fødslen, og drøfte situationen med dem, og om vi ikke også kan skærpe ned på de rutinemæssige besøg allerede nu og til gengæld tilbyde i højere udstrækning end dér, hvor det er forsøgsordninger, at besøge børn også efter det første leveår. Jeg mener, det er noget, vi kan drøfte i udvalget.

Vi er altså enige i udsættelsen, og vi er taknemlige for det materiale, indenrigsministeren har lagt frem, sådan at vi kan se frem til den indsats, vi vil gøre på dette område.

Jeg vil blot bede indenrigsministeren, når

vi nu alligevel skal udvalgsbehandle sagen, om at oplyse, om man allerede er i gang i sundhedsstyrelsen med at tilrettelægge den uddannelse, der er fornøden, hvis vi skal samle tingene, som man her peger på, og som betænkningen giver udtryk for. Det siger jeg bevidst, fordi jeg synes, man er temmelig langsommelig. Det tog 3 år at få denne uddannelsesskole etableret, og jeg ser andre uddannelser, vi har henvist til behandling i sundhedsstyrelsen, der heller ikke går prisværdig hurtigt. Jeg vil mene, at disse gode ting, der er med i bemærkningerne og fremsættelsen, kunne betinge, at man nu går i gang med planer, så de også bliver realiseret, så snart vi er klar til det.

Lovforslagets 2 linjer er vi helt indforstået med og tilsiger en velvillig behandling.

A. Chr. Andersen: Da mit partis ordfører, hr. Kofoed, er forhindret i at være til stede, vil jeg gerne på mit partis vegne fremsætte enkelte kommentarer til det foreliggende lovforslag.

Forslaget går i al sin enkelhed ud på at udskyde revisionen af loven til folketingsåret 1973-74. Da den gældende lov blev vedtaget i 1963, blev det overvejet at gøre sundhedsplejerskeordninger obligatoriske for alle kommuner. Det var der ikke dengang uddannet sundhedsplejersker nok til at gennemføre; da revisionen skulle have fundet sted i 1967, var situationen den samme, og den primære grund til udsættelse nu er vel også nok den, at man stadig væk har for få uddannede sundhedsplejersker. Så må man jo håbe på, at det vil lykkes at få tilstrækkelig mange uddannet, inden vi skal revidere loven igen. Men vi må selvfølgelig sige, at som det fremgår af bemærkningerne, er der ikke stor udsigt til, at der skulle være nok om 3 år.

En anden grund til at udsætte revisionen kan være, at der er forskellige andre spørgsmål inde i billedet med hensyn til fremtidige sundhedsplejerskeordninger. Jeg kan erklære mig enig med indenrigsministeren i, at der kan være grund til at overveje, om det forslag, det af sundhedsstyrelsen nedsatte udvalg har fremsat i den betænkning, man afgav her i 1970, skal nyde fremme. Forslaget går ud på helt at omlægge sundhedsplejerskernes arbejdsområde. Jeg skal ikke her komme særlig meget ind på de tanker, der

[A. Chr. Andersen.]

er skitseret i forslaget, men dog bemærke, at hvis man gennemførte disse — og det ønsker fru Karen Dahlerup Andersen at vi gør allerede nu — så vil det nok stille endnu større krav til antallet af sundhedsplejersker. Derfor er der grund til at vente lidt og overveje, hvordan man i det hele taget skal gribe problemet an. Også de tanker, der er fremme om at knytte det sammen med hjemmesygeplejerskeordningen, kan der være grund til videre at overveje og også at afvente den betænkning, jeg forstår der kommer i 1972 om det spørgsmål.

Med hensyn til, om det skal være primærkommunerne eller amterne, der skal stå for en tvungen ordning til sin tid, tror jeg dog, at man skal betænke sig noget, før man går ind for udvalgets forslag om, at det skal være amterne, der skal have pligt til at gennemføre den obligatoriske ordning. Den nuværende frivillige ordning er klaret på forskellig vis ud over landet, idet det i nøjagtig halvdelen af kommunerne klares på primærkommunalt plan og i halvdelen på amtsplan; der er netop 119 kommuner i hver gruppe. Men det må indrømmes, at der beklageligvis stadig væk er 39 kommuner, der ikke har nogen ordning endnu. Når jeg vil sætte spørgsmålstejn ved, om amterne skal have det, er det, fordi vi skal huske på, at vi nu har fået de større kommuner efter kommunesammenlægningerne, og det kræver jo ingen særlig indviklet administration at have sundhedsplejerskeordning, så jeg synes ikke, der skulle være umiddelbar grund til at stile efter at overføre denne opgave til amterne.

I øvrigt skal jeg på mit patis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Meta Ditzel: Da den radikale ordfører, fru Rigmor Christensen, også er forhindret, har jeg lovet på mit partis vegne at kommentere lovforslaget.

Som omtalt af tidligere talere har man såvel i 1963 som i 1967, da sundhedsplejerskeordningen var til behandling, været klar over, at ordningen bør være obligatorisk, og man må beklage, at for ringe tilgang til uddannelsen endnu ikke har gjort det muligt, og påskønne det ekstra arbejde, som sundhedsplejerskerne undertiden har været villige til at påtage sig. Forhåbentlig vil de

nye planer om ændringer af sundhedsplejerskeordningen, som man kan læse om i betænkningen, og som vi også har set forsøg på at realisere i f. eks. Ringkøbing amt, virke stimulerende for en yderligere tilgang til arbejdet.

Jeg finder det helt rimeligt, at man indskrænker antallet af besøg hos sunde børn til fordel for flere besøg hos børn og mødre, som i højere grad trænger til vejledning. Også tanken om, at sundhedsplejerskerne fortsat skal følge familier, som har problemer, og gerne i samarbejde med jordemødre, læger, hjemmesygeplejersker og familievejledere, finder jeg meget værdifuld. Det vil blive en ordning, som forhåbentlig bygges op i forbindelse med socialreformen, men den er endnu ikke klarlagt, og da den desuden som nævnt ikke tager stilling til, om sundhedsplejerskeordningen skal høre under kommunerne eller under amterne, må man give indenrigsministeren ret i, at det ikke er muligt at opnå en tilfredsstillende obligatorisk ordning endnu, at man må vente med en egentlig revision. Men det udelukker jo ikke, at vi i udvalget kan drøfte visse hensigtsmæssige ændringer, som måske kan gennemføres før revisionen.

Kurt Brauer: Det synes at være reserveordførernes dag i dag. For SF's vedkommende er det fru Gunhild Due, som har været nødt til at slutte sig til de ni tiende dele af folketinget, som ikke kan være til stede i dag. Jeg skal i hendes sted ganske kort fremsætte nogle enkelte kommentarer til forslaget om at udskyde revisionen af loven om sundhedsplejerskeordningen.

Jeg må forbeholde socialistisk folkepartis stilling til denne udskydelse. Argumentationen for udskydelsen synes ikke ved et første gennemsyn, som jeg har haft tid til, at være særlig velfunderet. Hovedårsagen til, at vi skulle vente til 1973-74, eller én af hovedårsagerne synes at være, at vi skal vente på udvalgets undersøgelse vedrørende hjemmesygeplejerskerne, og det anføres, at en revision må ses i sammenhæng med omlægningen af andre dele af social- og sundhedssektoren. Dertil må man for det første sige, at der ikke er argumenteret overbevisende for, at udvalget nødvendigvis må sidde så længe som til hen i 1972, før det kan gøre sig færdigt. Det må vi se at få frem i udvalget. For

[Kurt Brauer.]

det andet nævnes det i betænkning nr. 573, at når vi skal revidere til sin tid, så skal vi gå over til en mere behovspræget sundhedspleje, og at man bør ophøre med at føre tilsyn, hvor der åbenbart ikke er behov til stede. Hvis vi lavede en revision nu efter disse retningslinjer, ville vi så ikke kunne spare en del arbejdskraft, der kunne sættes ind på de 100 tomme sundhedsplejerskepladser, som vi har i dag? En anden hovedgrund til, at vi ikke kan gøre ordningen obligatorisk i dag, er nemlig, at vi mangler uddannede mennesker til varetagelse af arbejdet, og det kunne man måske komme ud over ved en omlægning af ordningen over hele landet og en mere rationel anvendelse af de sundhedsplejersker, der er til rådighed.

Med sådanne tanker vil SF gå til udvalgsarbejdet. Kan man fjerne vor mistanke dér om, at det faktisk godt ville kunne lade sig gøre at skabe en obligatorisk ordning i dag, så vil vi kunne tilslutte os forslaget. I modsat fald agter vi at stemme imod ved tredje behandling.

Kjær Rasmussen: Allerede ved sundhedsplejerskeordningens ikrafttræden i 1963 blev det overvejet at gøre det til en pligt for kommunerne at ansætte sundhedsplejersker. Dengang blev spørgsmålets afgørelse udskudt til folketingsåret 1967-68, der var revisionsåret; men under henvisning til, at der dengang var nedsat et udvalg til at undersøge sundhedsplejerskernes arbejde, skete der heller ikke noget i 1967-68, og i 1970 kommer så det nedsatte udvalg med en betænkning.

I det nye forslag om udskydelse af revision, som vi har til behandling her i dag, anfører indenrigsministeren adskillige årsager til, at man altså heller ikke nu kan komme videre med en generelt gældende sundhedsplejerskeordning. Jeg skal ikke her behandle alle ministerens argumenter, kun pege på et af de væsentligste, nemlig den nuværende mangel på sundhedsplejersker. I den forbindelse kunne man jo spørge indenrigsministeren: hvad gøres der egentlig for at afhjælpe denne mangel? Ja, fra september 1970 er kapaciteten, antallet af uddannelsespladser, blevet forøget med 50 pct. ved oprettelsen af en sygeplejerskehøjskole i København. Det siges i bemærkningerne til lovforslaget,

at der kan forventes uddannet 45 sundhedsplejersker årligt, hvilket svarer til det antal, der i de kommende år går af på grund af alder eller af andre årsager. Udvalget har beregnet, at der årligt er et behov for tilgang af 65 sundhedsplejersker. Samme sted siges det; at der ved undervisningsårets begyndelse i 1970-71 var 71 ansøgere til påbegyndelse af uddannelse i København og Århus. Der blev kun optaget 45, og herefter må det være naturligt at spørge ministeren: hvorfor blev der ikke optaget flere, når nu mangelen er så voldsom? Var ansøgerne ikke kvalificerede til optagelse, eller hvad var årsagen? Var det pladsmæssige hensyn?

Vor opfattelse er den, at man i stedet for de evindelige udskydelser skulle gribe fat om nølden og udvide uddannelseskapaciteten, for så vidt angår sundhedsplejerskeuddannelsen. Det er her, man må starte, og endelig må man gøre stillingerne mere attraktive. Men det koster penge, naturligvis, og dybest set er det vel dem, indenrigsministeren — og regeringen naturligvis også — ønsker at spare.

Vi kan altså ikke forsvare at være med på indenrigsministerens præmisser, fordi disse resulterer i udsættelse af tiltrængte sociale forbedringer. Jeg bliver måske lige nødt til at minde om den katastrofalt høje børnedødelighed, der vitterlig findes i visse dele af Jylland.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Jeg deler den opfattelse, som alle ordførere har givet udtryk for, at der er behov for flere sundhedsplejersker, i alt fald behov for, at man får udvidet de muligheder, der skal være til stede for at imødekomme et naturligt krav og ønske hos de forældre med børn, der har behov derfor, og jeg vil derfor gerne sige, at det ikke er et ønske fra min side, at man skal holde igen. Når jeg derfor har fremsat det lovforslag, vi her behandler, om en udskydelse af revisionen, vil jeg gerne understrege, at der ikke står, at det er en udskydelse af revisionen til 1973-74, men der står senest i 1973-74.

Jeg forstod på fru Karen Dahlerup Andersen, at hun mente, at man ikke kunne afvente det fra socialdemokratiets side. Jeg vil derfor gerne gøre opmærksom på, at betænkningen blev afgivet, jeg tror, det var i november måned 1970; og som normalt, når

[Indenrigsministeren.]

der afgives en betænkning, har vi sendt denne betænkning til udtalelse hos alle berørte myndigheder, kommuner, amtsråd og mange andre, og vi har endnu ikke fået svar fra mere end halvdelen. Inden man går videre med en lovgivning, er det i alt fald nødvendigt at kende de implicerede parter synspunkter vedrørende lovgivningen, inden man skrider til at udarbejde et lovforslag.

Der er også givet udtryk for, at spørgsmålet har en meget stærk sammenhæng med uddannelsen af hjemmesygeplejersker, og vedrørende hjemmesygeplejen sidder der et udvalg, som har lovet at afgive betænkning i 1972. Jeg vil da gerne rette henvendelse til udvalget, der arbejder med dette spørgsmål, for at få fremskyndet arbejdet, hvis det er det muligt, således at det måske kunne være muligt at fremsætte forslag tidligere end i folketingsåret 1973-74.

Jeg er fuldt ud enig med de talere, der har sagt, at det er nødvendigt med en ligestilling landet over. Den samme opfattelse har jeg selv, men vi har altså ikke mulighed for med det antal, der i dag kan uddannes, at dække hele landet. Når vi får kombinationen med hjemmesygeplejerskeordningen, så er det muligt, at man på denne måde bedre kan gøre det, når der samtidig sker en omlægning af det arbejde, som sundhedsplejerskerne skal gøre, i forhold til i dag.

Fru Clara Munck rejste spørgsmålet, om tilrettelæggelsen af uddannelsen var i gang, og jeg kan sige, at man er i gang med at omlægge uddannelsen med henblik på fremtiden. Jeg forstod på fru Clara Munck, at hun var enig i lovforslaget, som jeg her har fremsat om at udskyde revisionen, både på baggrund af, at man ønskede en sammenkobling med synspunkterne vedrørende en hjemmesygeplejerskeordning og en jordemoderordning, og på baggrund af kommunalreformen, hvor forholdet er det, at man kan drøfte og diskutere, hvor det skal ligge i fremtiden, om det skal ligge hos primærkommunerne eller hos amtskommunerne. Det samme var hr. A. Chr. Andersen inde

på. Jeg synes, at først når vi har fået udtalelserne fra de parter, der er involveret og interesseret i området, og som vi har sendt betænkningen til høring hos, kan vi træffe afgørelse vedrørende placeringen. Da vil der selvfølgelig fremkomme forslag herom fra regeringens side.

Fru Meta Ditzel ønskede ligeledes at drøfte i udvalget, om det var muligt at foretage ændringer allerede nu under lovforslagets behandling i et udvalg. Jeg er selvfølgelig parat til at drøfte det med udvalgsmedlemmerne.

Hr. Kurt Brauer og hr. Kjær Rasmussen mente ikke, at de argumenter, vi har fremført, var tilstrækkelige til at udskyde revisionen. Jeg har gentaget her, hvad jeg har givet udtryk for dels i bemærkningerne til lovforslaget, dels i min fremsættelse, de begrundelser, vi havde i indenrigsministeriet for at udskyde revisionen, og jeg kan henholde mig til dem. Jeg mener, der er en god og saglig begrundelse herfor.

Hr. Kjær Rasmussen mente, at der var for lidt uddannelseskapacitet, men hr. Kjær Rasmussen nævnte samtidig, at der dog nu er draget omsorg for, at der også finder en uddannelse sted her i hovedstadsområdet, og at kapaciteten herved er udvidet med 50 pct.; det er dog ikke så lidt.

Jeg mener, at når vi nu får betænkningen fra udvalget vedrørende hjemmesygeplejerskeordningen, har vi mulighed for at se, hvordan det eventuelt kan kombineres, og måske kan vi derigennem fremskaffe det fornødne personale til at løse de opgaver, som skal løses.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

[Formanden.]

Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlem af folketinget Robert Christensen har meddelt mig, at han ønsker til undervisningsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren lade oprette et planlægningsråd for ungdomsuddannelsen, dvs. for de 16—19-åriges uddannelse, og med opgaver og beføjelser svarende til, hvad planlægningsrådet for de højere uddannelser har for sine områder?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 4. marts, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) *Første behandling af:*

Forslag til lov om film og biografer.

2) *Første behandling af:*

Forslag til lov om statens filmcentral.

3) *Første behandling af:*

Forslag til folketingsbeslutning om tilvejebringelse af legepladser og friarealer i forbindelse med boligbebyggelser [af Hanne Reintoft].

4) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om ændring af lov om sundhedsplejerskeordninger.

Mødet hævet kl. 15.02.

67. møde.

Torsdag den 4. marts kl. 13.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Medlem af folketinget Stetter har på medlem af folketinget Stæhr Johansens vegne meddelt mig, at denne på grund af sygdom ikke vil kunne give møde i tinget i mindst 1 måned og derfor anmoder om, at der må blive bevilget ham orlov fra og med den 8. d. m., og om, at stedfortræderen må blive indkaldt.

I skrivelse af gårs dato meddeler ministeren for Grønland, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om statens tjenestemænd i Grønland,

forslag til lov om pension til statens tjenestemænd m. v. i Grønland

og

forslag til lov om tjenestemandslønninger m. m. og klassificering af statens tjenestemandstillinger i Grønland.

I skrivelse af gårs dato meddeler landbrugsministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om landbrugsejendomme,

forslag til lov om statens udlån til jordbrugsmæssige formål m. m.,

forslag til lov om tilskud til investeringer i landbrugets produktionsbygninger,

forslag til lov om ændring af lov om udlån til yngre landmænd

og

forslag til lov om fastsættelse af kapiteltakster.

Udvalget angående forslag til lov om afhjælpning af præstemangelen har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Socialudvalget har afgivet betænkning over forslag til lov om ændring af lov om folkepension. (Om alderstillæg) og forslag til lov om ændring af lov om invalidepension m. v. (Forhøjelse af arbejdsgiverbidraget til invalideforsikringsfonden). Eksemplarer vil blive omdelt.